

Resan till Köpenhamn.

En provningsinstitut för elektroniska produkter hade fått till uppgift att prova och godkänna vårt brandlarmsystem. En enhet hade redan sänts ner till Köpenhamn.

Vi, Lars Isheden, Alf Sandlin och Horst Ziegler hade åkt med flyget till Kastrup i Köpenhamn. På flygplatsen samlades vi för att åka till provningsinstitutet. Till stor överraskning för oss träffade vi Erik Lindgren i ankomsthallen. Han var också på väg dit för att delta i diskussionerna kring godkännande av vårt nya brandlarmsystem.

Erik Lindgren var en gammal erfaren ingenjör. Han hade konstruerat det gamla brandlarmet baserat på reläteknik. Han hade en negativ inställning till alla nymodigheter, till exempel elektroniska kretsar som nu hotade ersätta de gamla kända stabila reläkomponenterna. Han hade vid flera tillfällen framhållit att de nya elektroniska komponenterna inte var tillräckligt driftsäkra för att ingå i ett brandlarmsystem.

Nu stod han där och krävde att få följa med oss till provningsinstitutet.

Vi gick för att hämta ut vår hyrbil. Inte förvånande hade Horst Ziegler beställt en stor tysk bil, en Mercedes Benz.

När vi fick ut bilen satte Horst Ziegler sig bakom ratten. Erik Lindgren krävde att få sitta framtill i bilen bredvid honom. Alf och jag satte oss i baksätet.

Horst startade bilen och vi kom iväg.

Det var långt till provningsinstitutet. Vid en stor gräsbeväxt rondell körde Horst bilen tvärs över gräset. Bilen hoppade och skuttade. Jag hörde hur Erik Lindgren flämtade till. Alf tittade på mej och såg ut som ett frågetecken. Vi undrade över vad Horst höll på med.

Resten av färden gick lugnt helt utan incidenter.

Diskussionerna på provningsinstitutet.

Besöket på provningsinstitutet inleddes med en samling i ett konferensrum. Där serverades vi kaffe och delikata danska wienerbröd. Efter välkomstceremonin gjordes en rundvandring till institutets alla laboratorier. Därefter samlades vi åter i konferensrummet.

Ingenjören, som ansvarade för provningarna berättade om provningsmetoderna och alla resultat som framkommit under de många provningarna. Erik Lindgren försökte få gehör för sin åsikt att elektroniska komponenter inte var tillräckligt säkra för att ingå i ett brandlarmsystem. De danska ingenjörerna hade dock ingen förståelse för hans åsikt. Han såg besviken ut, men fortsatte med nya invändningar.

När den ansvarige ingenjören redovisat metoderna och testresultaten, överlämnade han dokumentation, som beskrev metoder och provningsresultat. Eftersom vi förklarade oss nöjda lovade han sända ett officiellt skriftligt godkännande av vårt brandlarmsystem till L.M. Eriksson Telemateriel.

Vi tyckte besöket hos provningsinstitutet varit mycket lyckat eftersom godkännandet av vårt brandlarmsystem nu blivit klart.

Erik Lindgren såg besviken ut, men sade ingenting.

Återfärden.

Bilfärden tillbaka till Kastrup gick utan att något anmärkningsvärt skedde. Vi var allesammans tysta. Vi tyckte inte något behövde kommenteras.

När i gick ombord på flygplanet mot Stockholm, valde Erik Lindgren att sitta ensam ganska långt bort från oss övriga.

Vi, Lars Isheden, Alf Sandlin och Horst Ziegler hade kände oss nöjda. Nu var vårt brandlarmsystem godkänt.